

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

(Στή μπροστινή πλευρά του Παρθενώνα ανάμεσα σε δύο κολόνες. Δειλιό.)

Εκείνος.— (πολύ νέος, σχεδόν παιδί ακόμα. Καθισμένος στην άοχη με το κεφάλι ακουμπισμένο στα χέρια του σιγά σιγά παρασυρμένος από τον ένθουσιασμό του σηκώνεται δόλοθιος).

Ανείπωτοι σκοποί για πάντα ανείπωτοι θά μείνουν; Όχι. Τό νιώθω τό τραγούδι μέσα μου να καίει. Αμέτρητα τραγούδια που τή μορφή ζητάνε. Αμέτρητα τραγούδια σάν τή ζωή πολύμορφα. Τής απειρης, έμορφης ζωής και τής χαράς τόν ύμνο θέλω να τονίσω. Τής Ζωής που είνε χαρά τό κύμα με πλυμήρησε. Μιά χαρά μέσα στον ήλιο κι' ένας θρίαμβος του ανθρώπου, θρίαμβος στην κάθε μιá στιγμή και πάντα, τί άλλο είνε ή Ζωή; Ο ήλιος βασιλεύει λέει κάποιος κάποτε πικρά. Μικροί. Δέν είδαν τήν πορφύρα που άπλώνει τώρα ο ήλιος. Υπόσχεση για έμορφες αύγες μ' άχι μόνο υπόσχεση. Ασύγκριτη και τώρα έμορφατά. Και τή στιγμή που χάνεται και τή στιγμή που φεύγει τό πιό άγαπημένο σ'ά θέλομε, σ'άν ξέρομε τ' ώρα ο ν' άγαπήσαμε, είνε καλή ή ζωή. Υπέροχο το αναγάλλισμα. Έτσι τή ζωή τή ένιωσα εγώ. Και θέλω να τό πω. Θέλω πλατιά ή χαρά μου ν' άπλωθεί. Μά τέτοιο ένα τραγούδι θελει σύμφωνη, υπέροχη μορφή. Κ' ήρθα στής έμορφιάς τό θράχο, κ' ήρθα στο ναό. Ω σεΐς που τόσο ξέρατε τό μουσικό τής έκφρασης, σέ σ'ας να τό ζητήσω ήρθα. Ω σεΐς οί δόλοθιοι που με τής ψυχής σας τή χαρά πλάσατε άχάλαστο, αιώσιο του χαρούμενου έκυτού σας τό Ναό πέστε μου πώς πάλι να τήν τραγουδήσω τή χαρά τή δική μου, τή χαρά τή δική σας, τή χαρά τής Ζωής.

Καθώς βοίσκεται κείνος δόλοθιος πιά σχεδόν σέ έκσταση εμφανίζεται από πίσω του

Εκείνη.— (Ολόμορφα ντυμένη με μακρό φόρεμα και πέπλο στα μαλλιά που πέφτει βαρύν στους ώμους της και τήν τυλίγει σχεδόν δόλοθιο). Τό κλασικό περίπου φόρεμα τής Μούσας άλλα μαύρο και να μη τήν δείχνει υποβολικά αιδέοια, μάλλον γυναίκα. Μένει πάντα πιό ψηλά άπ' αυτόν στο πεζούλι που είνε οί κολόνες ενώ εκείνος είνε σιδ πρώτο σκαλοπάτι. Με άογή βαθιά φωνή.)

Ποιός να με τράξε; Έσο ένα παιδί:

Εκείνος.— (γυρνά άπότομα ξαφνιασμένος). Ποιά εΐσαι:

Εκείνη.— Κάπια που άκουσε τ'ά λόγια σου σ'άν κάτι ξεχασμένο, σ'άν κάτι περασμένο, σ'άν κάτι πεθασμένο, άπό καιρό, καιρό πολύ σ'άν κάτι που μπορεί και να μην εΐτανε ποτέ παρά στα παραμύθια μόνο. Μιλούσανε γι' άπόλυτη χαρά...

Εκείνος.— Μιλούσαν για χαρά. (με οΐχιο κι' άπορία) Και τ' άκουσες παράξενα;

Εκείνη.— Σ'άν παιδικό τραγούδι. Πόσο γλυκό, χαϊδευτικό, και πόσο φτερωμένο, μά πόσο λίγο άληθινό.

Εκείνος.— Και εΐσαι εδω μέσ' στο Ναό; Μά τίποτα λοιπόν δέν σου φανέρωσε ο Ναός;

Εκείνη.— Πολλά, μ' άλλωτίκα τ' άκούω άπό σένα. Μιλώ με τ'ά συντρίμια...

Εκείνος.— Κι' άκούς θλιμένο τό σκοπό τους; Γιατί: Θαρρείς πώς κλαίνε τήν άλλωτινή τους τήν έντέλεια; Όχι. Δέν είνε ούτε και' σήμερα τ'ά μέμραρα θλιμένα. Δέν κλαίνε περσιμένες έμορφιές γιατί ή έμορφή τους δέν πέρασε, δέ σβύνει. Περήφανα τό ξέρουν. Τι κι' ά διαβαίνει ο χρόνος, τό διάβα του ΐχνη κι' αν άφίγει; Άγγίζει μόνο τή μορφή. Η μορφή μπορεί ν'

λλάξει, μ' αλλάξει δέ χαλνά. Ίδιο τό νόημα μένει. Πάντα ΐδια τών μαρμάρων ή ψυχής. Είνε αιώσια εδω ή χαρά. "Ο,τι πλαστεί έλοτέλειο, ε,τι φτάσει τήν ανυπέρολητη έκφρασή του πάντα τό ΐδιο τραγούδι τραγουδά. Κι' άς θέλησε πένθιμος Θεός Θεούς ώραίους να νικήσει, θριάμβεψαν οί Ώραίοι. Άδιωχτοι μένουν οί Θεοί στο Ναό που τούς πλάσανε οί άνθρωποι οί δόλοθιοι, οί δυνατοί οί άνθρωποι που εΐξεραν να ζουν, γιατί ήσαν και τό εΐξεραν, πλατιά ευτυχισμένοι. Κι' έμοιοι; άνθρωπους ζωντανούς, πιστούς μεσ' στο Ναό τους προσμένουν οί Θεοί.

Εκείνη.— Παιδί τούς Θεούς τί λίγο που τούς έχεις νιώσει! (Ολόχαρο δέν είνε τίποτε, τίποτε άπόλυτο... Ίσως ούτε κι' αυτός ο πόνος. Ίσως έχεις και σ'ά να μου χαρίσεις θησαυρούς. Στ' άπέλπιδο εΐχα ευθιστεί παραιτημένη άπό τόν κάθε πόθο άνώφελο τόν πίστευα. Με τράξε ή φωνή σου. Άπλαστη, άνέτοιμη με τόσο δροσερή. Σ'άν ξαφνική πνοή ζεστής και μωρομένης αύρας μέσα στο χειμώνα που προμυά τήν άνοιξη πολύ πριν να τήν φέρει. Κάτι και γ'ό έχω να σου δώσω.

Εκείνος.— Ποιά εΐσαι; Εΐσαι γυναίκα ή Πνεύμα; Μυστικά ήρθες τήν ώρα που τό Ναό π'ε χαλαρώσα τ'ά μυστικά του να μου πει. Ηρθες δόλοθιο, άλλωτίκη ήρθες τόσο άπ' ε,τι κι' ά μπορούσα έμφανιστ'η να περιμένω θα μπορούσα να τή φωναστώ, κι' είνε τ'ά λόγια σου παράδοξα. Θάπρεπε να τ'ά μισώ και όμως με συγκινούνε. Ποιά εΐσαι; Εΐσαι Γυναίκα ή Πνεύμα;

Εκείνη.— Ποιός ξέρει; Και τί σέ μέλλει; Ποιός εΐσαι εγώ δέ σου ρωτώ. Εΐσαι κείνος που με ξύπνησε. Εΐσαι κείνος που έαρεπε να με ξυπνήσει; Αυτό μόνο ρωτώ.

Εκείνος.— Έχουν τ'ά μάτια σου άδυθους θυούς.

Εκείνη.— Μη τούς φοβάσαι. Πρέπει να τούς δείξ. Εΐδαν τ'ά μάτια μου πολύ βαθιά και μακριά πολύ. (κ' έξαφνα σ'ά μι'ά σκέψη να τή συγκρατεί). Κάτι τόν ένθουσιασμό σου θα θολώσει. Μην είνε κρίμα; Ύψώνεται έτσι άγνός και τόσο φτερωμένος. Μιά φορά κ'ανεις τόν νιώθει. Ύστερα σ'άν τόν άγγίζει ο ΐσκιος σβύνει, χάνεται πιά άγύριστ'η. Μην είνε κρίμα;

Εκείνος.— Μίλησε μου. Θέλω. Δέν ξέρω. Ίσως κι' άλλωτε να τ' άκουσα τ'ά λόγια σου, τότε όμως δέν τ' άκουα. Τώρα με συγκινούν. Φοβάμαι και σύγχρονα μ' άρέσουν. Απ'όψε είνε σταχτί τό δειλιό. Έτσι ποτέ θέν τ'άδα. Κρυώνω. Κι' όμως κοντά σου μένω άνίκανος να φύγω. Σ'άν τ'ά παιδιά που τρέμουν κάποια παραμύθια με θέλουν να τ' άκούσουν, τό θέλουν τό φοβερό τό θαύμα. Μίλησέ μου.

Εκείνη.— Ώραίος μά στείρος ο παιδιάστικος ένθουσιασμός. Να σβύσει πρέπει. Δέν είνε τ'ά παιδιά δημιουργοί. Άλλωστε ήρθε ή ώρα. Πέρασε στα μάτια σου και μέσα στην ψυχή σου του ΐσκιου τό πρώτο τρεμοάλεμα. Η πλάνη πιά θα διαλυ'εΐ. Δέν είνε εδω ο Ναός τής άδολης χαράς, δέν είνε τής χαράς εδω ο Ναός, είνε ο Ναός τής χαράς που ξέροντας τόν πόνο, ελόκληρο τό πόνο, μονάχα τόν άψήφισε.

Εκείνος.— Χαρά δέν είνε ή χαρά που άψήφισε τόν πόνο;

Εκείνη.— Τής άδολης χαράς δέ βρίσκονται Ναοί. Ναούς δέ χτίζουν τ'ά παιδιά. Κι' οί άνθρωποι να πλάσουν δέ μπορούν Θεούς που δέ γνωρίζουνε, που δέν υπάρχουνε γι' αυτούς. Ένας Θεός υπάρχει αιώσιος και ΐδιος πάντα; ή Μοίρα. Η Μοίρα που ΐταν έμοιο πάντοτε Ρυθμό χαράς και πόνου δρίξει στην ζωή. Όλοι

ὕποταχμένοι εἶναι στὴ Μοῖρα καὶ μόνο αὐτὴ θεοποι-
οῦν· μὲ μορφῆς μόνο ἀλλοιωτικές· γιατί καθέννας δέχε-
ται τὸ δῶρο τῆ ἴδιο τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου μέσα του
ἀλλοιωτικά. Εἶναι ἕνας ὁ Θεός· τῆς Ζωῆς ὁ Θεός.

Εκεῖνος.—Ἴδιοι εἶναι οἱ θεοὶ μὲ τὸ μεγάλο γέλιο,
τὶς ἀτειρές ἑρμῆς ἔλα νὰ τ' ἀγκαλιᾶσαι· γιατί τὰ
πάντα πίστευαν ἄξια ν' ἀγκληθῶνε, ἴδιοι εἶναι οἱ
θεοὶ ποὺ μέτ' στὸ φῶς λατρεύονταν σὲ θριάμβο ἀγα-
λιάστη· κι' ἴδιος ὁ Θεὸς ποὺ σὲ Στρυγὶ μαρτύρησε
καὶ τῷθελε, γιατί περιφρονώντας τὴ ζωὴ τὸ θάνατο
ποθοῦσε, ὁ Θεὸς ποὺ τὸν λατρεύοντε σκυφοί, σ' ἐκ-
κλησὸν ἐς σκοτὶ κασιμένες, μ' ἀτήκωτο δάρος στὴν καρ-
διά. Ἴδιοι εἶναι ἡ λαχτάρα γιὰ τὸ γέλιο κ' ἴδιοι ἡ λα-
χτάρα τοῦ καημοῦ.

Εκεῖνη.—Μὴ σὲ πλινθεύουν οἱ μορφῆς. Ὅλοὶ
οἱ θεοὶ πλαστῆκαν μέτ' στὴν ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ. Κα-
νέννας δὲν ἀγνοῖσε τὸν πόνο γιατί ὁ πόνος εἶναι κα-
χωρὶς πόνο δὲ θάσαν ζωντανοί. Βαρὶὰ τὸν πόνο τὸν
μικραῖο τὸν πόνεσαν οἱ ἀρχαῖοι. Πῶς θέλουν νὰ τὸ
νιώσῃς πιά. Ἄλλ' ἦσαν ἄρχοντες. Μὴν τὸ ξεχνᾶς.
Εἶχανε τοὺς δούλους. Ἰκ' οἱ ἀρχόντες μονάχα δημιουρ-
γήσανε. Οἱ δούλοι σῶπαιναν, ἐγγυῶσαν σιωπηλά. Εἶ-
χαν τὴν κάθε ἐκδήλωσιν πηγμένη οἱ ἀλυσσοδεμένοι.
Μονάχα τῶν ἀρχόντων τὸ ἔργο ζεῖ. Γυρτοί, δατανισμένοι
οἱ δούλοι καὶ δαρμένοι κλιάνε. Καὶ εἶδαν τὸν πόνο
οἱ ἀρχόντες νὰ τυρανῶ τοὺς δούλους τοὺς περιφρονη-
μένους καὶ μίσησαν τὸν πόνο Ἀνάξιο, ταπεινὸ, δουλό-
πρεπο τὸν ἔχριναν. Κι' ἔτο κι' ἂν ὑποφέρανε, μέσα
τοὺς τὸ κρῖθνε, τὸ θάψανε, ἡρωϊκά, περήφανα, γιὰ
νὰ μὴ δεῖξῃν τοὺς θεοὺς ὡς ἄπρεπο τὸν πόνο. Μὲ
θλίψη δὲν ἔπρεπε καμιά νὰ μολυνθεῖ ἡ θρησκεία τους.
δὲν ἔπρεπε στοὺς λιωστεφάνωτους Νχοὺς τίποτε ν' ἀν-
τιγῆσαι ποὺ κι' ἀμυδρὰ θὰ θύμιζε τῶν δούλων τὸ
λυγμὸ, ποὺ θὰ μπορούσε ν' ἀκουστεῖ σὴν προσευχῇ
τῶν δούλων. θλψη δὲν ἔπρεπε καμιά ν' ἀγγίξει τοὺς
θεοὺς. Τοὺς ἐπλάσαν ὀλόχαρους. Σύμβολο πάντες οἱ
θεοὶ· εἶναι ἡ μορφή τοῦ ἰδανικοῦ. Καὶ ζοῦν ὠραῖοι οἱ
θεοὶ, ἀθάνκτοι καὶ ἀροῦ πεθάνου, μόνο σὴν ἐκφρά-
σανε ζωντανὰ ἕνα ἀληθινὸ ἰδανικό. Τὸ μέτρο γιὰ τὸν
πόνο, ὅπως σοῦ τὸ φανέρωσα, εἶταν στοὺς Ἀρχαίους
Ἀλήθεια, Ἀνάγκη ἐτώψυχη. Τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης
τους εἶναι πῶς ἐκφράσαν κι' ὁμορφα μὰ πρῶτα μ' ἀπό-
λυτη εὐλικρίνια τὴν πίστη τῆς ψυχῆς τους. Κι' αὐτὸ
σοῦ λένε οἱ Νχοὶ. Μὴ θέλεις νὰ μὰς μμηθῆς. Ἡρέπει
νὰ εἶσαι ὠραῖος· μὰ γιὰ νὰ εἶσαι ὠραῖος πρέπει νὰ
εἶσαι ἀληθινός.

Εκεῖνος.—Καὶ πιά δὲν εἶναι Ἀλήθεια τὸ μέτρο
γιὰ τὸν πόνο, τὸ νὰ περιφρονεῖς τὸ κάθε τι μικρὸ ποὺ
ταπεινὰ ὑποφέρει.

Εκεῖνη.—Ὅχι, γιατί δὲν εἶναι πιά μικρὸ, πιά
ταπεινὸ, τὸ κάθε ποὺ ὑποφέρει. Οἱ δούλοι σπῆσαν τὰ
δεσμὰ, ἀκούτηκε ἡ φωνὴ τους, θριάμβεψε ὁ δεινός τους
ὁ Θεός. Ἡρθε ὁ Θεός τῶν δούλων. Ἐσ' ὑψε στὴν ψυχῇ
τους καὶ τοὺς ἀνύψωσε σ' ἀνθρώπους· ἀνύψωσε τὸν
πόνο, εἰδεῖς στενὸ τ' ἀληθινὸ τ' ἀρχαῖο. Τὰ σύνορα τοῦ
ἀληθινοῦ ἀπέραντα τὰ πλάτυνε· ἀληθινὸ εἶναι τώρα ὅ,τι
εἶναι ζωντανό. Τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμα. Γιὰ νὰ εἶσαι
τὸν ὠραῖος δὲν πρέπει τίποτε πιά νὰ περιφρονεῖς.
δὲν μπορεῖς πιά ν' ἀγνοεῖς πῶς ἦρθε θεὸς ἄλλος καὶ
σκύψαν νικημένοι οἱ Ἀρχαῖοι. Κρατήσαν μόνη ἀμό-
λυτη τὴν ὁμορφίαν τῆς ἀλλοτινῆς τους τῆς ἀλήθειας.
Καὶ τώρα κάθε μέρι γίνεται πιδὸ πιδὸ ἔργο ἡ ἰδέαν
κίθε μέρι πιδὸ πιδὸ γίνονται οἱ δούλοι ἀνθρώποι. Ἀνε-
δαίνε ὀλοδύναμο τ' ἀνθρώπινο τὸ κύμα πλοῦσι ἀπὸ
σκοποῦς ποὺ λέν τῆς ζωῆς ὀλόκληρης τὰ μυστικὰ πιά
ἐλεύτερα, ποὺ κλείνουν ὅλο τὸ νόημα τῆς ἀύθιχης
ζωῆς. Ἄνοιξε τὴν ψυχῇ σου στὸν ἦχο τῆς ζωῆς καὶ
πλάσ' τὸν σὺ τραγοῦδι. Τραγοῦδι μὰ ἔλαστισι ἀνώ-
φελῃ χαμένος, ὄνειρα μάτια πιά ἀφοῦ πέθαναν
κι' ὅ,τι πέθανε ποτὲ δὲν ἀναστάνεται, τραγοῦδησε

ὄλους τοὺς ἀγῶνες καὶ τίς ἰδέες τους καὶ τοὺς θριάμ-
βους τους ποὺ ἀκολουθοῦν ἄλλοι ἀγῶνες, τραγοῦδησε τὴν
πίκρα τῆς κάθε-μιάς τῆς μίρας ποὺ συνεχίζει μίαν
ὅμοια μέρα χωρὶς ποτὲ κανένα θαῦμα καὶ μόνο σπάνια
κάποιες στιγμῆς πιδὸ λαφρῖες, τραγοῦδησε τίς ἐγ-
νοῖες τίς μονότονες καὶ τοὺς μεγάλους καημοῦς, καὶ
τότε μόνον τίς χαρῆς, τραγοῦδησε τῆς ἀκαρπες προ-
σπάθειες ποὺ τόσο τυραννοῦνε καὶ κείνες ποὺ νικοῦνε,
τραγοῦδα τὰ φτερά, τοὺς πόθους γιὰ τ' ἀπίραντο μὰ
καὶ γιὰ τὸ ψομί, τραγοῦδα ὄλους τοὺς ἀθλοῦς ποὺ
ξέρουν ἀπ' τὴν ὑπαρξῇ μονάχα ἕνα ὄχι, τραγοῦδα καὶ
κείνους ποὺ γίνηκαν Ἀρχόντοι, ποὺ φτάσαν στίς κορφῆς
τραγοῦδα ὄλους σέρνοῦνται, τραγοῦδα ὄσους κλαῖνε, τρα-
γοῦδα τοὺς Ἀνθρώπους, τραγοῦδα τὴ Ζωή, καὶ τότε
ὠραῖος θὰ πλαστεῖ ἀντάξιος τοῦ Ἀρχαίου ὁ νέος ὁ Νχοῦς.

Εκεῖνος.—Πῶς ἀντήχησαν μέσα μου τὰ λόγια σου
κι' ἄς μὴν ἤθελα νὰ τὰ δεχθῶ. Τέτοια πικρία δίνουν
τόσο θαρρὶκὰ πιάζουν σὴν ξαφνικὰ νὰ φύγανε ἔλα τὰ
ὄνειρα ποὺ ἀνάλαφρο μὲ σήκωναν καὶ γάπεσα χαρὰ.
Μὰ νιώθω καὶ μὴ δύναμη μὴ δύναμη καινούργια. Τὰ
μάτια σου ἔχουν ἄ υθους βίθους κι' ἀνοίγουνε σ' ὀρί-
ζοντες πλατεῖς, πρωτόφαντους, ὀλόμυρους, ἀλλὰ καὶ
φωτισμένους μ' ἕνα καινούριο φῶς.

Εκεῖνη.—Εἶσαι κείνος ποὺ ἔπρεπε νὰ μὲ ξυπνή-
σει, ποὺ θὰ χτίσει πάλι τὸ νὰ, ποὺ θὰ μπορεῖσαι
φτερὰ στὰ λόγια μου νὰ δώσαι. Ἴσως. Κοντὰ σου ἀνά-
βλιζε ὅ,τι νεκρὸ μέσα μου κοιμοῦνταν. Ἀπέλ πιθῆ
στὰ μάρμαρα γυροῦσα, τόσο συχνὰ ἀπογοητευμένη ποὺ
πιά δὲ σὲ περιμένα.

Εκεῖνος.—Συντρίμια ἔλα τριγύρω. Τὰ μάτια μου
ἀνοίξες ἀλλοιωτικά νὰ βλέπουν. Κράτησε ὁ Νχοῦς τὴν
ὁμορφίαν τοῦ μὰ σύγχρονα συμφῶνους μὲ τὴν ψυχῇ μας
ἔπως τώρα μου τὴν εἰδεῖξες. Πῶς μου φανέρωσες πλά-
τὰ τόσο τὴ Ζωή. Ξαφνικὰ νιώθω σὸ σὲ φιλική πῶς
ἐκλείνα τὸν ἑαυτὸ μου μέσα στὴ χαρὰ. Περήφανος,
ἀγέρωχος πιά δὲν ὑψώνεται ὁ Νχοῦς. . . Γιατί εἶταν
τόσο τέλειος εἶναι ὁ αἰώνιος ὁ Νχοῦς. Ἀγκάλιασε ὅλο
τὸν καημὸ ποὺ ὀρμητικὰ σ' αὐτὸν ἀνέδηκε. Ἐφυγεν
ἡ μοῖρα φανταστικοῦ ἑνὸς Ὀλύμπου, ἦρθε ἡ Μοῖρα
τῶν ἀνθρώπων, κ' ἔγειρε ὁ Νχοῦς.

Εκεῖνη.—Μ' ἔνωσες. Δίνεις φτερὰ στὰ λόγια
μου! Ὅμως τὸν πόνο δὲν ἀρκεῖ νὰ ξέρεις σὴν ἰδέαν.
Ἡν τραγοῦδησεῖς πρέπει πρῶτα σκληρὰ, πολὺ σκληρὰ
νὰ τὸν πονάσεις μόνος. Πρέπει νὰ παλέψῃς ὅλες τίς
πάλας τῆς ζωῆς, βαθιὰ νὰ πληγωθεῖς, κι' ὅταν χυθεῖ σ'
ὅλο τὸ σῶμα καὶ σ' ἔλη τὴν ψυχῇ σου ἡ πύρινη ζωὴ
τότε θριαμβευτικὰ τραγοῦδησε τὴν, ἀπ' αὐτὴν πιδὸ δυ-
νατὸς ἀφοῦ τὴν τραγοῦδεῖς. Τραγοῦδησε στὰ ἀκροθα-
λάσσια, στίς ψηλές βουνοκορφῆς, μὰ πιδὸ πολὺ στίς
ταραγμένους πολιτεῖες. Ἐκεῖ θὰ νιώσῃς τὸν παλμὸν οὔ
σύγχρονου σκοποῦ.

Εκεῖνος.—Ποῖά εἶσαι. Εἶσαι Γυναίκα ἢ Πνεῦμα;
Εκεῖνη.—Σοῦ τῶπα. Ποῖός ξέρει. Καὶ τί σὲ μέλ-
λει. Γιὰ σένα τώρα θὰ χαθῶ. Μονάχα νὰ θυμάσαι πῶς
μ' εἶδες κάποιο δειλὸ σκοτεινὸ μεσ' τ' ὁμορφα συντρίμια
τοῦ Νχοῦ. Πῶς ξέρω ὅλο τὸν πόνο ποὺ σπάταλα χαρίζε
ἡ Μοῖρα στοὺς ἀνθρώπους. Πῶς σοῦδωε τὸν πόνο
μου τραγοῦδι νὰ τὸν πλάσεις, Μὴ ἀχτίδα μου ἔφερες
χρυσῇ. Θυμήσου. Θὰ περιμένω τὸ τραγοῦδι σου, νὰ
ὑψώσῃς τὸ νέο τὸ Νχοῦ. Κότταζε τώρα τ' Ἄπειρο (ἐπι-
μένει ὅστε αὐτὸς ἀναγκασμένος γυροῖ τὰ μάτια) Κότ-
ταζε τώρα τ' Ἄπειρο, κόττα τοὺς Ἀνθρώπους. Ζήσε
καὶ τραγοῦδησε.
(Ἐξαφανίζεται)

Εκεῖνος.—Ἐφυγε. Καὶ νόησες. Ἐρχεται ἡ
νόχτα ὀλόμυρη. Ἐφυγε καὶ εἶνε σὴν ν' ἀπλωσε ἀπέ-
ραντα φτερὰ τὰ μαῦρα τῆς τὰ χέρια. Καὶ τὰ συντρίμια
κλαῖν τὸ κλάμα τῆς. Ὀλόμυρα ἀναβλίζου οἱ σκοποὶ
ποὺ σκόρπισε ἡ φωνὴ τῆς. Ἐρχεται ἡ νόχτα μαῦρη
στὸν πένθιμο Νχοῦ τῆς Μοῖρας τῆς αἰώνιας.
(Ἰανουάριος 1922)